

#NE
YAP-
MALI?

ERNESTO SABATO

DİRENİŞ

Delij

TÜRKÇELEŞTİREN:
PINAR SAVAS

Ernesto Sabato

Arjantinli yazar Ernesto Sabato, Buenos Aires'in yakınlarında küçük bir şehir olan Rojas'ta 1911 yılında dünyaya geldi. Colegio Nacional de Plata'da fizik okudu. Ancak 2. Dünya Savaşı'nın ardından kendini tamamen yazarlığa verdi. İlk romanı *Tünel* ile büyük övgü topladı. Albert Camus ve Thomas Mann gibi yazarların desteğini aldı. Romanları dışında makaleleri ve denemeleriyle de tanınan Ernesto Sabato, Latin Amerika edebiyatının son büyük klasik yazarlarından biri olarak nitelenmektedir. Yazarlığının yanı sıra politik kimliğiyle de bilinen Sabato, Arjantin'deki kayıp kişileri, faili meçhulleri ve çeşitli insan hakları suçlarını araştıran CONADEP komisyonuna başkanlık etmiştir. Cervantes, Fransız Şeref Nişanı gibi prestijli ödüllerin sahibi olan Sabato, 2011 yılında, tam yüz yaşında hayatını kaybetmiştir.

Pınar Savaş

Saint-Benoit Lisesi'ni, ardından Boğaziçi Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. 1998 yılından beri İspanyolcadan çeviriler yapıyor. Çevirdiği başlıca yazarlar arasında G. Garcia Marquez, Ernesto Sabato, Carlos Fuentes, Umberto Eco, Javier Marías, Alvaro Mutis, José Saramago, Julio Cortazar, Antonio Skármeta, Juan José Millas, Angela Carter, Alice Munro, Osvaldo Soriano, Paco Ignacio Taibo II, Rosa Regas, Maria Barbal, Almudeña Grandes sayılabilir.

DİRENİŞ

© 2017, **Tudem Yayın Grubu**

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2000, Ernesto Sabato'nun mirasçıları

İlk baskı 2002 yılında, İspanya'da *La Resistencia* adı ile Editorial Seix Barral tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Schavelzon Graham Literary Agency ile anlaşmalı olarak Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Ernesto Sabato

TÜRKÇELEŞTİREN: Pınar Savaş

EDİTÖR: Mehmet Barış Albayrak

DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sanbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-16-8

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

#NE
YAP-
MALI?

ERNESTO SABATO

DİRENİŞ

Deji

TÜRKÇELEŞTİREN:
PINAR SAVAŞ

İÇİNDEKİLER

I	KÜÇÜK VE BÜYÜK	9
II	ESKİ DEĞERLER	37
III	İYİ VE KÖTÜ ARASINDA	63
IV	TOPLUM DEĞERLERİ	85
V	KARAR VE ÖLÜM	107
VI	DİRENİŞ	129

Bu kitapta ve hayatım boyunca büyük bir şefkatle
benimle işbirliđi yapan *Elvira González Fraga*'ya.

I

KÜÇÜK ve BÜYÜK

*Bir ruhta kendi dünyanı bulmanın, kendi
türümü dost bir varlıkta kucaklamann
tatlı tesellisine...*

F. HÖLDERLIN

Çılgın bir umutla yataktan kalktığım günler, daha insanca bir dünya ihtimalinin ulaşılabilir olduğunu hissettiğim anlar vardır. Bu, o günlerden biri.

Ve sonra, şafak vakti, bir yangın tehdidi karşısında yardım istemek için sokağa fırlayan biri gibi ya da tam ufukta kaybolmak üzereyken yakında olduğunu bildiği, ama kentin gürültüsüyle ve görüşü bozan reklam panolarıyla sağırlaşmış bir limana hararetle son bir işaret gönderen bir gemi gibi ivedilikle, neredeyse el yordamıyla yazmaya koyuluyorum.

Hâlâ yüceliği talep edebiliriz. Bu cesareti kendimizde bulmamızı istiyorum. Hepimiz bazen teslim oluruz. Ama hiç tükenmeyen bir şey vardır ki bu da, insanlık durumunu tehdit eden bu depremden

bizi *yalnızca* manevi değerlerimizin kurtaracağına olan inançtır.

Size yazarken Toba'ların¹ hediye ettiği rustik heykelciğe dokunarak oyalandım; heykelcik, belleğimde çakan bir şimşek gibi, dün bilgisayarda gösterdikleri “sanal” sergiyi hatırlattı. İtiraf etmiyorum ki bu sergiyi Mandinga'nın² bir işi sandım. Şeylerin yüreğinden, onlara soyut yöntemlerle bağlandığımız ölçüde uzaklaşırız ve içimize metafizik bir kayıtsızlık yerleşir; kanları ya da kendi adları olmayan varlıklar gücü ele geçirir. Ne yazık ki insan başkalarıyla olan diyalogunu ve onu sarıp sarmalayan dünya hakkındaki bilgisini kaybetmektedir; oysa karşılaşmalar bu dünyada gerçekleşir: Aşk, hayatın yüce eylemleri burada mümkündür.

Masa sohbetleri, tartışmaları ve hatta kızgınlıklarıyla beraber, yerini çoktan hipnotik bakışlara

---

1 Arjantin'in en kalabalık yerli topluluklarından biri. [E.N.]

2 Arjantin sözlü geleneğinde şeytana verilen isimlerden biri. [E.N.]

bıraktı. Televizyon bize içi boş ümitler verir, onun esiri oluruz. Hem büyüğü hem de kötücül bir etkisi vardır ve bana kalırsa bu, aşırı ışığın, bizi ele geçiren bir ışık yoğunluğunun eseridir. Işığın sineklerde ve hatta iri hayvanlarda aynı etkiyi yaratmasını hatırlamadan edemiyorum. Ayrıca sadece televizyondan kopmaktan zorlanmayız, gündelik yaşamın ayrıntılarına bakma ve görme kabiliyetimizi de yitiririz. Devasa tipuana ağaçlarının olduğu bir sokak, ihtiyar bir kadının masum gözleri, günbatımında bulutlar... Kış ortasında çiçek açan kokular, Buenos Aires'in göksalkımlarının¹ tadını çıkartmayı bilmeyen birinin dikkatini bile çekmez. Filmlerdeki manzaraları gerçek manzaralardan daha iyi görmemiz beni çok kez şaşırtmıştır.

Tek başına televizyon izleyen kalabalık bir kitleye dönüşmemizi engelleyen buluşma mekânlarını bir an önce yeniden canlandırmalıyız. O ekran aracılığıyla bütün dünyayla bağlantı içindeymiş gibi görünürken, aslında insan gibi bir arada yaşama ihtimalinin elimizden alınması çelişkilidir;

---

¹ Jakaranda. Güney Amerika'ya özgü mor salkımlı ağaç türü. [E.N.]

bizi duygusuzlaştırması da son derece ciddidir. Marx'ın ünlü cümlesini değiştirerek, birçok söyleşide, ironiyle, “Televizyon kitlelerin afyonudur,” demişimdir. Bu söylediğime inanıyorum; televizyon karşısında uyuşuruz ve hiçbir aradığımızı onda bulamasak da daha iyi bir şey yapmak için yerimizden kalkmayız. Bir sanat dalıyla ilgilenmek, kitap okumak, bir yandan müzik dinleyip mate çayı içerken bir yandan da evdeki bir şeyi tamir etmek arzusunu yitiririz. Ya da bir arkadaşımızla bara gitmeyiz, eşimiz dostumuzla sohbet etmeyiz. Televizyon “daha iyi bir şey olmadığı” için alıştığımız bir yeknesaklık, can sıkıntısıdır. Tekdüze bir şekilde televizyonun karşısında oturmak duyularımızı uyuşturur, zihnimizi yavaşlatır, ruhumuza zarar verir.

İnsanın duyuları kapanmaktadır, tıpkı sağırlarda olduğu gibi gittikçe daha çok yoğunluğa ihtiyaç duymaktadır. Ekranda ışımayan hiçbir şeyi görmüyoruz; bize desibellerle yüklü olarak gelmeyen hiçbir şeyi duymuyoruz; ne de kokuları alıyoruz. Artık çiçeklerin bile kokusu kalmadı.

Gürültü beni korkunç bir şekilde etkiler. Bazı

öğle sonraları huzur içinde kahve içebileceğimiz bir mekân bulana kadar sokak sokak yürürüz. Sonunda sessiz bir bar bulabildiğimizden değil, televizyonu kapatmalarını rica etmekten vazgeçtiğimiz için bir yere gireriz; gerçi televizyonu benim için seve seve kaparlar, ama kendime şu soruyu soruyorum yine de: On üç milyonluk bu kentte yaşayan insanlar, arkadaşlarıyla sohbet edebilecekleri bir yer bulmak için ne yapıyorlar? Size bu anlattığım hepimizin, özellikle de gerçek müzik-severlerin başına gelir; yoksa herkes bağıra çağıra farklı konulardan söz ederken müzik dinlemekten hoşlandıklarını mı sanıyorlar? Tüm kafelerde ya bir televizyon var ya da sesi sonuna kadar açık bir müzikçalar. Herkes benim gibi, ısrarla şikâyet etmeye başlasa bu durum da değişmeye başlardı. Kendi kendime insanların, gürültünün verdiği zararın farkında olup olmadıklarını soruyorum, yoksa avaz avaz bağırarak konuşmanın son derece uygar bir davranış olduğunu mu düşünmeye başladık? Apartman dairelerinin çoğunda komşunun televizyonunun sesi duyulur; neden birbirimize bu kadar az saygı duyuyoruz? İnsanlar, içinde yaşadıkları desibellerin bu artışına tahammül edebilmek için ne yapıyorlar? Hayvanlar üzerinde

yapılan deneyler yüksek sesin önce bu hayvanların belleklerine zarar verdiğini, sonra onları delirttiğini, en sonunda da öldürdüğünü ortaya çıkarmıştır. Ben de o hayvanlara benzediğimi sanıyorum çünkü bir süreden beri kulaklarımı tıkayarak so-kağa çıkmaya başladım.

İnsan bu sürekli duygusal müdahaleyi hiç karşı koymadan kabul etmeye alışmaktadır. Ve bu edilgen kabulleniş sonunda zihinsel bir esarete, gerçek bir köleliğe dönüşecektir.

Fakat insanlığı korumaya katkıda bulunmanın bir yolu var ve bu teslim olmamaktır. Bizi çevreleyen evrenin sonsuz zenginliğinin renkleriyle, sesleriyle ve kokularıyla gözümüzün önünde yok olup gitmesini kayıtsızlıkla izlemeyelim. Pazar yerleri kadınların meyve, sebze ve et tezgâhlarıyla katıldıkları, erkeklerin bu ürünlere duydukları şükranı etrafa yayarken kendi aralarında söyleşip gülüştükleri gerçek bir renk ve koku cümbüşüyle kentin ortasında yapılan bir doğa şenliği olmaktan çıktı bile. Annemizle birlikte tavuk satılan tezgâha gittiğimizi, tavukların henüz yumurtladıkları yumurtaları satın aldığımızı düşünmek! Şimdi her şey paketlenmiş geliyor ve insanlara yaşamı hissettirdiği söylenen bir pencere olan o ekran ara-

çılığıyla bilgisayardan alışveriş başladı. O kadar kayıtsız ve dokunulmaz ki...

Ebediyete ulaşmak için ânın içine dalmaktan, evrenselliğe ulaşmak için var olan koşulların içinden geçmekten başka yol yoktur; şimdi ve burada. Peki o zaman, nasıl? İçinde yaşadığımız küçük mekâna ve kısıtlı zamana yeniden değer vermemiz gerekir; bu zaman ve mekânın, televizyonda izleyebileceğimiz o muhteşem manzaralarla ilgisi yoktur; onlar, içlerinde yaşayanların insanlığına kutsal biçimde işlenmiştir. Biri *iskemle* ya da *pençere* veya *saat* dediğinde, bunlar alelade eşyaların adları olan sözcükler gibidir, ama yine de aniden gizemli ve tanımsız bir şey iletmış oluruz; bir anahtara ya da varlığımızın derin bir bölgesinden gelen silinmez bir mesaj benzer bir şey. İskemle deriz, ama yalnızca *iskemle* demek istemeyiz ve duyanlar bunu anlar. En azından gizlice bu mesajı gönderdiklerimiz anlar. Böylece, şuradaki bir çift nalın, mum ya da iskemle, artık ne yalnızca nalın ne titrek bir mum ne de hasır iskemle anlamına gelir; artık onlar Van Gogh'tur, Vincent'tır: Onun kaygısı, ıstırabı, yalnızlığıdır. Öyle ki, onun

otoportresi, en derin ve ıstıraplı kaygılarının tasvirine dönüşür. Görünüşte kuru olan dış dünyanın nesnelere kullanarak yaparız bunu ki o dünya belki bizden önce de buradaydı ve büyük bir olasılıkla bizden sonraya da kalacaktır. Bu nesnelere insanla evren arasındaki uçurumu kapatacak sallanan, geçici köprülerdir; yansıttıkları derin ve gizli şeyin simgeleri gibidirler; anahtar anlamaya muktedir olmayanlar için kayıtsız ve gri, ama bu anahtar bilenler için sıcak, sağlam ve gizli niyetlerle doludurlar. Çünkü ruhun bedenle yaptığının aynısını insan nesnelere yapar, kendilerini tenin kırışıklarında, gözlerin parlamasında, gülümsemelerde ve dudakların kıvrımlarında gösteren arzu ve duygularını onlara aktarır.

Çevremizdeki küçük dünyada bir güzellik ortamı yaratamayacak hale gelir ve sadece giderek daha fazla insanlıktan çıkan ve rekabetçi olan işle ilgili konulara aklımızı verirsek nasıl direnebiliriz?

İnsanın varlığı bir masanın düzeninde, istiflenmiş birkaç plakta, bir kitapta, bir oyuncakta ifadesini bulur. Herhangi bir insan ürünüyle temas, kendimizde bir başkasının yaşamını çağırıştırır. İnsanın kendini ifade etmesi bizi onun peşinden

gitmeye, onu tanımaya özendiren ayak izleri bırakır. Robot gibi yaşarsak insanların artlarında bıraktıkları, Hansel ile Gretel'in birilerinin onları bulmasını umarak attıkları çakıl taşlarına benzeyen izlere körleşiriz.

İnsanın kendini ifade etmekteki amacı başkalarına ulaşmak, tutsaklığından ve yalnızlığından kurtulmaktır. Kendini ifade etme arzusunun hiçbir şeyle tatmin olmadığı tuhaf insan doğası böyledir. Bu, hayatın içinden gelen bir davranıştır, faydalı değildir ve tüm işlevsel olanakları aşar. İnsanlar ilerledikçe artlarında izlerini bırakırlar; yorucu bir mesai gününün ardından evimize döndüğümüzde, sıradan küçük bir masa, bir çift yıpranmış terlik, aşına olduğumuz basit bir abajur – fırtınaya karşı uzun bir mücadele verdikten sonra toprağa adım atmayı başarmış bitkin kazazedeler için olduğu gibi– ulaşmaya can attığımız bir kıyının dokunaklı simgelerini andırır.

İşten arta kalan boş zamanımız çok kısıtlıdır. İşyerindeki sorunları düşünerek alelacele kahvaltı

ederiz; üreten insanlar olarak artık öyle bir şekilde yaşıyoruz ki sabahları elimizde bir fincan kahveyle ya da biriyle paylaştığımız birkaç bardak mate çayıyla oyalanamaz olduk. Ve işten eve döndüğümüzde, arkadaşlarımızla ya da ailemizle buluşma vaktinde veya Millet'nin tablolarını hatırlatan günbatımının gizemli saatinde doğanın yaptığı gibi sessizliğe bürüneceğimize, bu zamanı o kadar sık televizyon izleyerek kaybederiz ki! Ya bir kanala odaklanırsınız ya da kanallar arasında *zapping* yaparsınız. Alelade bir gece güveçte pişmiş türlü, bir kadeh şarabı ya da dumanı tüten et suyuna çorbayı paylaşarak keşfettiğimiz bir güzelliği ya da hazzı orada bulabileceğimizi sanırsınız.

Duyarlı olduğumuz zamanlar, yani gözeneklerimiz insafsızca tıkanmadığında, insan varlığıyla olan yakınlık bizi sarsar, bize ilham verir ve bizi her zaman ötekinin kurtardığını fark ederiz. Olduğumuz yaşa vardığımız ötekilerin hayatımızı kurtarması sayesinde. Bugünkü yaşımızda üzülerek söyleyebilirim ki bir insanla temas fırsatını her kaçırdığımızda içimizde bir şey körelir, kırılır. Gerçek bir buluşma fırsatını da sık sık kaçırsınız

çünkü başkalarını ancak varlığımızı ve kendimizi nasıl hissettiğimizi tanımladıkları ya da projelerimize faydalı oldukları oranda kabul ederiz. İnsanın işleri, alışverişleri, hırsları öylesine başından aşkındır ki durup da bir karşılaşmayla oyalanamaz. Bunun bir nedeni de kentin büyüklüğünün bizi küçültmesidir. Bu nedenlerle öteki insan bize ulaşmaz; onu görmeyiz. Bilgisayar aracılığıyla iletişim kurduğumuz bir yabancıya daha kolay ulaşırız. Sokakta, işyerinde, bitmek tükenmek bilmez alışverişlerde başka insanlarla etkileşimde olduğumuzu soyut olarak biliriz, ama somut olarak onlara, bize enformasyon ve fayda getiren bir sürü servis sağlayıcısından biriymiş gibi davranırız. Dikkatimizi dağıtan, bizi “yoldan çıkartan” insan hadiselerine karşı koruyucu bir pelerinimiz varmışçasına, bu ilişkiyi hislerimizle yaşamayız; sanki ötekiler bizi rahatsız eder, bize zaman kaybettirir. Bu durum insanı onca kişinin arasında, belki de onca kişinin varlığı nedeniyle korkunç bir şekilde yalnız bırakır; otizm yayılır.

Yabancılaşmanın ve yalnızlığın öyle boyutlara vardığı filmler izledim ki sonunda insanlar bir

ekran aracılığıyla birbirlerini sevmeye çalışıyorlardı. Japonların icat ettiği şu yapay maskotların sözünü bile etmeye gerek yok; adlarını bilmiyorum, şimdilerde herkes canlıymışlar gibi onlara bakıyor çünkü “duyguları” varmış ve onlarla konuşmak gerekiyormuş. İnsanların duygularını bu şekilde ifade etmesi nasıl da ziyan, ne denli trajik! Dünyada sokakta kalmış bu kadar çocuk varken, onca soylu hayvanın soyu tükenmenin eşliğine gelmişken oynanan meşum bir oyun. Bu terk edilmişliği, bu kıyımı tersine çevirmenin zamanı geldi. Bu inancın kendimizi ona adayacağımız noktaya kadar bizi ele geçirmesi gerekli.

Hayat doğası gereği açıktır, ama kendi çevresinde duvarlar yükseltenlere bir zindandan daha karanlık gelir. Hayatın kalp atışlarının bir yarığa ihtiyacı vardır, bir kalp atışının yaşamak için ihtiyaç duyduğu küçücük bir aralığa ve işte bu yarıktan bir karşılaşmanın enginliği sızabilir; tıpkı büyük dalgaların en güçlü duvarlardan sızdıkları, bir hastalığın bir açıklık olabildiği ya da hayatın herhangi bir mucizesinin taşkınları gibi: Hiç arı vermeden yüksek duvarları döven bir damla mi-

sali, tüm kapalılığımıza rağmen bizi seven bir insan. Ve sonra en yalnız ve kapalı insan, bu ciddi yoksunluğa bu kadar uzun süre dayanabildiği için sevme kabiliyeti en fazla kişi olabilir. Öksüzlükten en çok çekenlerin sevdikleri kişiye en fazla özen gösterenler olmalarının nedeni çoğunlukla budur. Aşkın bedeli az değildir ve daima mucizenin görkemine aittir. Ve hayatımızda pek çok kez bunu doğrulamamız, bazı psikologların işine gelmesede, bu kadar hastalıklı ve insanlıktan uzaklaşmış toplumumuzu düşündüğümüzde, belki de bu toplumun, Berdiaev'in 20. yüzyılın başlarında kehanetinde bulunduğu gibi, dini bir kültürün kökeni olduğunu düşünmemizi teşvik eder.

Soyutlamaya duyulan bu trajik inancı karşı gelen akımların görülebildiği alanlardan biri de tıptır. 1900'de bir şifacı telkinlerle şifa veriyor olsaydı, doktorlar gülmeye başlardı çünkü o dönemde sadece maddi şeylere inanırlardı. Kas ya da kemik gibi. Bugün, bir zamanlar batıl inanç olarak kabul edilen şeyin aynısını "psikosomatik tıp" adı altında yeniden uyguluyorlar. Ama uzun bir süre makine, mantık ve madde fetişizmine

teslim oldular; bilimlerinin büyük zaferleriyle gururlandılar, oysa suçüçeği salgınının yerini kanserin almasından başka bir şey olmadı.

Tıbbın yaptığı en önemli hata, geçen asrın yanlış felsefi temelinden, ruh ile beden arasındaki saf ayırımdan, doktorları tüm hastalıkları bedende aramaya yönelten naif materyalizmden kaynaklanır. İnsan basit, ruhsuz bir fiziksel nesne değildir; basit bir hayvan da değildir, hem akli, hem de ruhu olan hayvandır ve kendi çevresini bir kültür eseri gibi farklılaştırmış ilk hayvandır. Bu nedenle insan, kendi bedeniyle, fiziksel ve kültürel ortamı arasında *narin* bir dengedir. Hastalık belki de bu dengenin bozulmasıdır; bazen nedeni bedenseldir, bazen de ruhsal, zihinsel ya da sosyal olabilir. Kanser gibi modern hastalıkların, aslında, teknolojinin ve modern toplumun insanla ortamı arasındaki dengeyi bozmasından kaynaklanması olmayacak iş değildir. Kanser bir tür ölçüsüz ve baş döndürücü büyüme değil mi?

Mezolitik değişimler bazı türlerin tümüyle yok olmasına neden oldu, büyük sürüngenler mezozoik çağın sonunda meydana gelen dönüşümlere dayanamadılar; insan türünün de çağdaş dünyanın feci değişimlerine dayanamaması muhtemeldir.

DİRENİŞ

ERNESTO SABATO

TÜRKÇELEŞTİREN: PINAR SAVAS

“Çevremizdeki küçük dünyada bir güzellik ortamı yaratamayacak hale gelip aklımızı sadece giderek daha fazla insanlıktan çıkan ve rekabetçi olan işle ilgili konulara verirsek nasıl direnebiliriz? Tarih iğrençliklerin, savaşların, infazların, işkencelerin ve haksızlıkların büyük bileşimidir, ama aynı zamanda

Arjantinli yazar Ernesto Sabato, lunaparktaki hız trenleri gibi baş döndürücü bir döngüde yaşayan ve sistem için sürekli üretmek zorunda kalan modern insanlara biraz soluklanmayı, birbirimize ihtiyacımız olduğunu kabul etmeyi, “günbatımının o gizemli saatinde doğanın yaptığı gibi sessizliğe bürünmeyi” öneriyor. Sabato, dingin ama kararlı bir mikro direnişin özünü açmıyor.

dünya üzerindeki milyonlarca insan ve kadın başkalarının hayatlarını gözetmek için kendilerini feda eder. Direnişin can bulmuş hali onlardır. Susuzluktan öldüğümüz halde kendi kendimize yetmiş gibi görünmekten vazgeçseydik ve ya-

şamaya devam etmek için bir başkasına duyduğumuz büyük ihtiyacı kabullenmeye cesaret etseydik ne çok kötülük bertaraf edilebilirdi! İnsanlığı korumaya katkıda bulunmanın bir yolu var ve bu teslim olmamaktır. Bizi çevreleyen evrenin sonsuz zenginliğinin renkleriyle, sesleriyle ve kokularıyla gözümüzün önünde yok olup gitmesini kayıtsızlıkla izlemeyelim.”

Delidolu

delidolu.com.tr

f t @delidolukitap

#NE YAPMALI?

ISBN: 978-605-2349-02-1

9 786052 349021